

Ανθρωποθυσία στο λαφύστιον Όρος

Ένα από τα επιρρεπή, λόγω σφοδρής μισαλλοδοξίας, σφάλματα, το οποίο επαναλαμβάνουν και διαιωνίζουν σχεδόν αντιγραφικά, όσοι “Φωτισμένοι Πατέρες,” βάλλουν κατά των από καλούμενων “Εθνικών,” είναι και οι ανθρωποθυσίες.

Η διαπίστωση γίνεται περισσότερο επώδυνη, επειδή ακριβώς ανθρωποθυσίες περιλαμβάνει και το δικό τους Ιεροτυπικό.

Όπως άλλωστε όλων των θρησκειών του Κόσμου, στα αρχαιότερα Στάδια.

Η θυσία λ.χ. του Ισαάκ, αντίστοιχη της Ιφιγένειας δεν πείθει κανέναν ότι έγινε για “δοκιμασία” από τον θεό.

Εκείνοι που φέρεται ότι επιτέλεσαν τέτοιες Πράξεις γνώριζαν πολύ καλά τί πράττουν, και γιατί το πράττουν. Επιγραμματικά μπορεί να προταθεί ότι, μια **ανθρωποθυσία**, στερρούμενη του ειδικού βάρους της γ ν ώ σ ε ω ς, θα κινδύνευε από αυτοαναίρεση και βέβαιο **άγος**.

Ένα άγος που θα βάραινε και το θύμα και τον θύτη, αλλά και τον αποδέκτη θεό.....

Ο Ελληνικός - και όχι μόνον - θρησκευτικός ορθολογισμός είχε πλήρη συναίσθηση και της Αιτίας και του Αποτελέσματος που ήταν συνυφασμένες με τέτοιες δραστηριότητες.

Το μεγαλύτερο **Αίτιο** της θυσίας γενικότερα είναι η **Ανάγκη**.

(Στην Ανάγκη κόβει κάποιος το λαιμό του.)

Η θυσία έτσι κάτω από την βία της Ανάγκης, κάπου απευθύνεται και σε κάτι αποβλέπει. Δεν είναι, δεν αποτελεί ά’υ’λη προσδοκία, αλλά κορυφώνεται σε άμεσο, σε αμεσώτατο αποτέλεσμα.

Αλλ’ ήδη ο Αριστοτέλης συνοψίζοντας τους αρχαιότερους απ’ αυτόν, παραδίδει ότι
“ **ο θεός ανάγκη τί και ‘εν ‘εστί.**”

ενώ κάπου αλλού διευκρινίζει ότι, **‘ο θεός ζών ‘αιίδιον ‘αριστον.**”

Ήδη υποφώσκει η Αιτία της αιματηρής θυσίας προς έναν θεό **αιωνίως ζώντα**.

Και εδώ υπερέχει επιτακτική η θεώρηση πως ποτέ κανείς θεός, σε όλα τα μήκη και πλάτη της γής δεν ζήτησε καμιάν απολύτως θυσία, και πολύ περισσότερο ανθρώπινη.

Το σπουδαιότερο ερώτημα, αυτής της αλλόκοτης για τον σημερινό ορθολογισμό

Πράξης, συνοψίζεται κατά συνέπεια στο ίδιο το όφελος της θυσίας.

Τί άραγε κερδίζουν από μιαν ανθρωποθυσία ; Εάν κάποιος γνώστης δοκίμαζε να το περιγράψει διευκρινιστικά σε αμήτους, ασφαλώς θα έσπαγε το φράγμα της μωρίας....

Ωστόσο, έμμεσα συμπεράσματα ίσως να γίνονται εξαγωγήμα.

Ζεύς λαφύστιος

Ευρύτατα είναι διαδεδομένη η ιστορία της παρ’ όλignon ανθρωποθυσίας του Φρίξου και της Έλλης, στο Βοιωτικό Λαφύστιο.

Η παράδοση αυτή, στην οποία δεσπόζει **το χρυσόμαλλο δέρας**, περιγράφεται σ’ ένα από τα πλέον δημοφιλή Επικά έργα της αρχαίας Ελλάδας, τα πολύ γνωστά **ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ**..

Και από τον Απολλώνιο τον Ρόδιο, και από τον Ορφέα.

Τα θρυλούμενα εκεί διαδραματίζονται σε μιαν άγνωστη μυθική εποχή.

Ο μύθος είναι πάρα πολύ γνωστός. Γι αυτό κι εδώ παρακάμπτεται.

Εκείνο ωστόσο που έχει μεγάλη σημασία είναι, η ιδιότητα του Λαφύστιου.

Ήταν το αρχαίο Ιερό Όρος των Ορχομένων Μινυών.

Αναγνωρίζεται και ταξινομείται ως ένας εξαιρετικός Τ-όπος ανθρωποθυσιών.

Το ίδιο άλλωστε το όνομα,ο όρος Λαφύστιον, μεταφράζεται σε κάτι “ αδηφάγο και λαίμαργο.” Ο Ζεύς Λαφύστιος,είναι γνωστός φυλετικός θεός των Μινυών, και σημαίνει : “εκείνος που κατασπαράζει,ο αδηφάγος και ακόρεστος.”

Αυτή λοιπόν η ξεχωριστή ιδιότητα μεταξύ των ιερών Ελληνικών χώρων,διαωνίστηκε μέχρι τα λεγόμενα Ιστορικά Χρόνια.

Ο Ηρόδοτος καταθέτει μια όχι τόσο γνωστή μαρτυρία.

“ὥς θύεται τε ἐξηγέοντο στέμμασι πάς πυκασθείς καί ὥς σὺν πομπῇ ἐξαχθείς.”

(Ηρ.VII,197)

(Στο Λαφύστιο) ”θυσιάζονται με το σώμα ολόκληρο σκεπασμένο με στεφάνια,και με συνοδεία επίσημης πομπής.” (μετ.Η.Σ.Σπυρόπουλου)

Στο ασαφές κείμενο,φέρεται πως, ύστερα από κάποιες προ’υ’ποθέσεις, και δοκιμασίες, ότι θυσιάζονται ακόμη, απόγονοι του Φρίξου.

Αν αυτή η απαράβατη υποχρέωση ανθρώπινης θυσίας,είχε τόση διαχρονική δύναμη,γίνεται εύκολα κατανοητό,το μέγιστο κέρδος,η μέγιστη ωφέλεια της ευρύτερης Κοινότητας από μια τέτοια “βάρβαρη,και απάνθρωπη πράξη.”

Πόσα άραγε οφέλη είχαν απολεστεί,από την μυθική εποχή του Αθάμαντα,ώστε και οι απόγονοι του Φρίξου,να υπέχουν θέση ανθρωποθυσίας ;

Γι αυτόν τον λόγο,οι όποιες κρίσεις των μεταγενέστερων ,πάνω στην διαμορφωμένη Θρησκευτική Αναγκαιότητα και Πρακτική του παρελθόντος,επιβάλλεται να κοσμούνται από σκεπτικισμό.

Η όποια σύγχρονη αποδοκιμασία,είναι αληθινό λάθος.Είναι λάθος γιατί υπαγορεύεται από την άγνοια.Αν κάποιος δεν γνωρίζει,φρόνιμο φαίνεται να γίνεται φειδωλός.....

(Ειδικότερα οι πολέμοι της αρχαίας Ελληνικής θρησκείας,οι οποίοι συνήθως είναι “φωτισμένοι” χριστιανοί,αυτοαποκαλούμενοι Πατέρες.χρειάζεται να βελτιώσουν τα ανεπαρκή κριτήρια,για μια θεώρηση τέτοιων θεμάτων.

Καλούνται με καλή πίστη και όχι επισφαλή προκατάληψη,να κατανοήσουν ορισμένα *αίτια* της ανθρωποθυσίας,έτσι όπως αυτή περιγράφεται στα διάφορα Ιεροτυπικά.

Πάνω απ’ όλα πρέπει να γίνει αντιληπτό ότι ο θυσιαζόμενος δεν είναι οποιοδήποτε πρόσωπο. Δεν είναι ο οποιοσδήποτε απλός πολίτης.

Εάν επρόκειτο για μια θυσία με απάνθρωπα,όπως κατηγορείται ελατήρια,θα ήταν πολύ απλό να θανατωθεί κάποιος κατάδικος,ή κάποιος κατόπιν κληρώσεως,και να μην εφαρμόζεται πάντοτε η αριστήνδην καθιερωμένη θυσία του Ανώτατου Άρχοντα. Όλα όμως δείχνουν ότι στην αρχαία Ελληνική θρησκευτική πρακτική,και όχι μόνον,το θύμα είναι ο βασιληάς,ή το παιδί του βασιλιά.Σε εξακριβωμένες μάλιστα περιπτώσεις το θύμα είναι ο ίδιος ο King Priest,ο Βασιλεύς Ιερεύς,ή το παιδί του. Δηλ.ένας ούτως ή άλλως γαλαζοαίματος.

Στην συνέχεια δίνεται μια ερμηνεία σχετική με το τι σημαίνει *γαλαζοαίματος*.)

Λαφύστιος,σύμφωνα με το Μεγα Ετυμολ. 557,51, ονομάζεται και ο Διόνυσος στην Βοιωτία.

Τις μαινάδες του Διόνυσου κατά τα όργια στο Λαφύστιο,ο Λυκόφρων,αποκαλεί κερατοφόρες :

“Λαφυστίας κερασφόρους γυναίκας.” (Αλ. 1237)

Ο Πλούταρχος διασώζει την πληροφορία,ότι στην εποχή του,κατά τον χειμερινό εορτασμό των “*ΑΓΡΙΩΝΙΩΝ*,” στο Λαφύστιο,φονεύθηκε από τον Ιερέα του Διόνυσου μια κόρη από βασιλική γενιά.(Αίτ.Ελλην.38 – Συμπ. 717, F)

Το γεγονός θεωρήθηκε έγκλημα,και έκτοτε ο τρόπος επιλογής των ιερέων άλλαξε.

Ήδη τα εξανθρωπισμένα ένστικτα και η πολιτισμένη, κυριολεκτικά εκπολιτισμένη,συνείδηση αδυνατούσε να αποδεχτεί τέτοιου είδους θρησκευτικές πρακτικές.Σε τέτοια κομβικά χρονικά σημεία,καθιερώθηκε να μην *αποσφάττον τον άνθρωπον – ιερείον*,αλλά απλώς να χαράζουν τον λαιμό του, ώστε πάνω στον Βωμό,να επιτυγχάνεται η επιζητούμενη *ροή αίματος*.

Μιά ροή αίματος, απαραίτητη στην Ακολουθία,αφούν χωρίς αίμα το δρώμενο, η τελετή δεν εξελισσόταν σε Τελετουργία.....

(σήμερα μια αναίμακτη μυσταγωγία επιτελείται κατά την Κυριακή Ακολουθία πάνω στην Χριστιανική Αγία Τράπεζα. Χωρίς θυσία δεν προκύπτει αποτέλεσμα.
“*τήν ιεράν και αναίμακτον μυσταγωγίαν ταύτην...*”)

Ωστόσο,για να επανέλθει μια εύθετη αναφορά στις αρχαιότερες ανθρωποθυσίες, που γίνονταν στο Λαφύστιο, και **ένα είδος γνώσης του αποτελέσματος** που προέκυπτε, είναι επιβεβλημένο να αναφερθούν δυό – τρεις ακόμη όμοιες περιπτώσεις αυτής της αλλόκοτης, για τα σημερινά κριτήρια, πράξης.

Ανθρωποθυσία στην Ιθώμη

Με υπέρμετρο χλευασμό,ο Κλήμης,ένας γνήσιος Αττικός ρήτορας,ο επιλεγόμενος Αλεξανδρεύς,μεταξύ άλλων παραδόσεων μιάς εποχής, περί ανθρωποθυσιών, αναφέρεται στην θυσία του Λακεδαίμονα βασιλιά Θεόπομπου,και τριακοσίων Σπαρτιατών, προφανώς της βασιλικής φρουράς,στον Ιθωμάτα Δία.

Την θυσία έκανε ο περίφημος Αριστομένης.

Αυτός ο Μεσσήνιος πολέμαρχος είναι ήδη γνωστός στην χώρα των Βοιωτών,αφου είχε αφιερώσει την ασπίδα του στο Ιερό του Τροφώνιου,στην Λειβαδιά.

’Αριστομένης ’ο Μεσσήνιος τώ Ιθωμήτη Δί τριακοσίους ’απέσφαξεν, ’εν οίς και Θεόπομπος,ήν, ο Λακεδαιμονίων βασιλεύς,ίερείον εύγενές.

Κλήμ.ΙΙΙ,36

Η πράξη του Αριστομένη θα πρέπει να αναζητηθεί στο πρόσφατο παρελθόν της Ιστορίας των **’Μεσσηνιακών.**’ Όταν ύστερα από έναν εκπληκτικό χρησμό,ο Αριστομένης πείσθηκε ότι η κυρίευση της Μεσσηνίας από τους Σπαρτιάτες ήταν αναπόφευκτη,πήρε ο ίδιος το περίφημο **άρρητο**,και το έφερε νύχτα στην Ιθώμη. Τί ακριβώς ήταν το άρρητο,δεν γνώριζε κανείς.

Ίσως ένα λεγόμενο **αστραποβόλον**, ή ένα παραπλήσιο παράγωγο κεραυνού.

Δείχνει όμως ότι είχε στενή σχέση με τον καταδικαστικό για τους Μεσσήνιους χρησμό.

Την θε’ι’κή αγρισυκιά,έναν πολυσήμαντο **ερινεόν**,που με την ονομασία **’τράγος,**’ έπινε νερό από τον ποταμό. Τον ποταμό Νέδα.

Τι ήταν όμως αυτό το ονομαστό,αλλά και άγνωστο **αστραποβόλον**,και τί σχέση είχε με τον ερινεό,αφού ήταν ήδη γνωστό ότι η συκιά δεν προσβάλεται από κεραυνούς ;

Μ’ αυτό το δεδομένο το αποκρυβόμενο γινόταν αληθινά άρρητο.

Ο Αριστομένης λοιπόν παράχωσε αυτό το άρρητο,στο πλέον έρημο μέρος της Ιθώμης.

Το έταξε με υπόσχεση,φύλακα της Μεσσηνίας.**’και Δία Ιθώμην έχοντα,και θεούς οί Μεσσηνίους ές εκείνο έσωζον, φύλακα της παρακαταθήκης αίτούμενος.**’

Αργότερα ,στον προσήκοντα και εύθετο ελεύθερο χρόνο,αυτό το κρυμμένο **αστραποβόλον**, άστραψε από το φωτεινότερο γαλάζιο βασιλικό αίμα των Σπαρτιατών και φώτισε όλη την Μεσσηνία.

(Μόλις το 2006 δημοσιεύτηκε σε έγκυρο Επιστημονικό Περιοδικό,μια μελέτη σχετική με την έως σήμερα άγνωστη διαδικασία προέλευσης των κεραυνών. **’ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ της Επιστήμης,τ.309.**’
Στην σελίδα 37εικονίζεται ένα απολιθωμένο υαλοειδές παράγωγο κεραυνού,το οποίο η σύγχρονη

Επιστήμη ονομάζει Φουλγουρίτη.Ένα τέτοιο λοιπόν αντικείμενο θα ήταν πολύ πιθανόν να είναι και το αναφερόμενο *αστραποβόλον* του Αριστομένη.

Ίσως με την Τελετή,το απολίθωμα μεταστρεφόταν σε *αστραποβόλον*.....

Παρά την άγνωστη προέλευση των κεραυνών,η σύγχρονη Επιστήμη κατόρθωσε κυριολεκτικά να ‘‘σπείρει’’ τεχνητούς κεραυνούς.Η διαδικασία περιγράφεται με λεπτομέρεια στο Περιοδικό.

Το σύγχρονο λοιπόν γεγονός,αφίνει εύλογες υπόνοιες, ότι και κατά την αρχαιότητα,δεν θα ήταν αδύνατη μια παραπλήσια παραγωγή.....

Στο μαντείο του Τροφώνιου,*περίανγος έμφασις φωτός*,προέκυπτε με την χρήση πυριτόλιθου.)

Σήμερα,πολλοί πολλοί είναι εκείνοι που αμφισβητούν την μαρτυρία,της μνημονευόμενης ανθρωποθυσίας,στον Δία Ιθωμάτα,αλλά εδώ η αναφορά θεωρείται ως συμβάν και γεγονός.

Άλλωστε δεν ήταν κάτι μεμονωμένο στον πολυετή πόλεμο Σπαρτιατών και Μεσσηνίων.

Οι Έλληνες είχαν μια πάτρια συνήθεια,που σχετικά παραμένει άγνωστη.

‘‘ Τούς Έλληνας πρίν ‘επί πολεμίους ‘εξιέναι ‘ανθρωποκτονείν.’’

{ Φύλαρχος Ιστορ.3^{ος} π.Χ.αιώ. }

Αυτό πολύ απλά σημαίνει,ότι πρίν από κάθε εκστρατεία,λάβαινε χώρα μια ανθρωπο-κτονία.

Μιά ανθρωποθυσία, με ιδιότητα πάντα θρησκευτική.

Ωστόσο,όλες οι περιπτώσεις δεν είχαν την ίδια Αιτία.

Διαφορές και αποκλίσεις πάντα είναι δυνατόν να διακριθούν.

Οι πενήντα Μεσσηνιοί στρατιώτες που θανατώνονται με λιθοβολισμό πάνω στον τάφο του

Φίλοποίμενα,και οι Τρώες που καίγονται στην πυρά του Πάτροκλου,σε μια προσωπική

δηλ.περίπτωση, όλα δείχνουν ότι είναι :

θυσίες υποστηρικτικές στο Ταξίδι της Ψυχής προς τον Άδη.

Αντίθετα η θυσία των Σπαρτιατών στον Ιθωμάτα,έχει απόλυτη συμμετρία με την [αυτό]πυρπόληση του μεγαλύτερου Έλληνα ήρωα,του Ηρακλή,πάνω στον ‘**υψιστο πάγο της Οΐτης**.

Ανήκει στο είδος των θυσιών από τις οποίες ευεργετούνται οι πολλοί.

Συγγενής πρέπει να λογίζεται και η περίπτωση του Θεμιστοκλή.

Τρεις ευγενείς Πέρσες,τρία νεαρά αδέρφια, βασιλικής γενιάς, θυσιάζονται από τον

Θεμιστοκλή,λίγο πριν την ναυμαχία της Σαλαμίνας,στον **Ωμηστή Διόνυσο**.

Και είναι σφάλμα να προτείνεται σήμερα ότι ‘‘ο Θεμιστοκλής υπέκυψε στις απάνθρωπες ορέξεις του Αθηναΐ κού όχλου.’’ Οι Αθηναίοι γνώριζαν πολύ καλά.

Διαφορετικά την ‘‘απάνθρωπη πράξη,’’ έπρεπε να χρεωθεί ,ενας μόνον,ο Θεμιστοκλής.

Η Αθήνα ήταν από τις ελάχιστες Ιερές Πόλεις της Ελλάδας.Μετά από Δελφικό χρησμό, τα ξόανα

όλων των θεοτήτων της Χώρας,γίνονταν από τις επίσης ιερές εληές της Αττικής γης.

Αφού με επίταση επαναληφθεί ότι ποτέ κανείς Διόνυσος και κανείς Δίας, αλλά και Ιαχβά,δεν ζήτησε κανενός είδους θυσία, πώς θα ήταν δυνατόν άλλωστε, ας εξεταστεί, υποθετικά πάντα, τι περίπου συνέβη στην Ιθώμη του Αριστομένη,αλλά και στο Λαφύστιον Όρος.

Ευκρινέστερα το συμβάν αναφάνεται μετά την θεώρηση της θυσίας του Ηρακλή, η οποία με

επιδερμική προσέγγιση μοιάζει ανόητη,αλλά που το αληθινό της νόημα,είναι συνταρακτικό.

Στηρίζεται στην μεγαλειώδη Φυσική Αρχή

‘‘παλλίρροια τού θερμού είς τό ψυχρόν ‘έσω.’’

Ο χώρος με την ιδιαιτερότητά του υπαγορεύει και την όποια αιρετή ωφέλεια,μιάς ανθρωπο-

θυσίας.Η Οίτη βρίσκεται στο κέντρο του Ελλαδικού Χώρου,απ’ όπου η ευεργετική παλλίρροια,των

ιδιοτήτων του Ήρωα,με τα παράγωγα της καύσης,εξαπλώνεται και καλύπτει την χώρα,σε ήρεμους

κύκλους, πάντα με τις κατάλληλες συνθήκες ενός σύμμετρα λειτουργούντος εύθετου Χρόνου.

Οι θυσίες λοιπόν στον Δία Ιθωμάτα, και οι επίσης μαρτυρημένες πολλές θυσίες στον Δία Λαφύστιο τόσο της Βοιωτίας, όσο και της Μινυακής Θεσσαλίας, για να έχουν τα μέγιστα αποτελέσματα έπρεπε να επιτελεστούν την κατάλληλη Σύνοδο των συνθηκών που διέπουν τον Χώρο και τον Χρόνο. Αυτό, γιατί το φαινόμενο **Χωροχρόνος** δεν είναι ποτέ ίδιο.

Σε εξαιρετικές μάλιστα περιπτώσεις όπου εξασκείται έντονη βαρυτική πίεση, επέρχεται **στρέβλωση**, και τότε ο Χώρος χρειάζεται επαναπροσδιορισμό !!!

Η ίδια η Γη, δεν βρίσκεται ποτέ σε ένα ίδιο σημείο. Μάλιστα κινείται, όπως είναι γνωστό άλλωστε σε κοχλιωτή φορά στον βραχίονα του Γαλαξία, με ταχύτητα 200 χιλιομ. το δευτερόλεπτο.

*Τά μὲν πρώτα Αίτια ασώματα
Τα δε κατά μετοχήν ἢ κατά συμβεβηκός,
της σωματικής υποστάσεως,
ὥστε εἶναι τον Κόσμον σώμα
Αριστοτέλης*

Η κατάλληλη Σύνοδος δεν περιορίζεται μόνον στην αρμονική διάταξη του ευρύτερου φυσικού Κόσμου. Πάντα προσυπάρχουν και οι δευτερογενείς παράγοντες. Απαραίτητα πρέπει να συνοδοιπορεί η αρμόζουσα **σωματική και ψυχική αγωγή**, για τέτοιου είδους επιχειρήσεις. Αφού δεν μεσολαβεί κάποιος “εξ αποκαλύψεως” αόρατος θεός, τότε τα περίφημα Ασώματα Αίτια, που πρόκειται να Υλοποιηθούν, εναπόκεινται στην ενεργοποίησή τους από την ικανότητα εκείνου που τελεί την Τελετουργία. Που εξασκεί την λεγόμενη **Ιερατική Τέχνη**.
“**χαλεποί θεοί φαίνεσθαι ’εναργείς**” {δύσκολον τόν θεόν ’οφθαλμοφανώς ’ιδείν.} θα σημειώσει σχετικά ο Όμηρος.

Ο Κλήμης παρ’ ότι θα έπρεπε και να γνωρίζει και να μην μεροληπτεί, εν τούτοις αποκαλεί τον βασιλιά Θεόπομπο σκωπτικά, “**ιερείον εύγενές**. Είναι παγκοίνως γνωστό ότι εκείνος που θανατώνεται σε ανθρωποθυσία, στην συντριπτική μάλιστα πλειοψηφία **εθελουσίως**, είναι πάντα ένας **βασιλεύς**. Ένας δηλ. γαλαζοαίματος. Τί σημαίνει γαλαζοαίματος. Εν συντομία. Όλοι οι οργανισμοί παράγουν και εκπέμπουν φωτόνια. Εκπομπή φωτός συνοδεύει την απλή ανθρώπινη αναπνοή. Ωστόσο με τις ειδικές μνήσεις του Επισκόπου ή του Βασιλέως, ο μυούμενος φωτιζόταν από την αποκάλυψη του απόρρητου Μυστικού, και πολύ ορθά **απεκαλείτο Φωτισμένος**. Ανάμνηση αυτής της φωτεινότητας είναι τα φωτοστέφανα γύρω από το κεφάλι των σύγχρονων Αγίων. Ως φωτισμένοι διαχέουν ή διαχέονται από φως. Παράλληλα η οποιαδήποτε πληροφορία καταγράφεται κωδικοποιείται και το αντίστροφο, στον ανθρώπινο εγκέφαλο με την λεγόμενη φωτεινή διεργασία.

Οι εγκεφαλικές συνάψεις των νευρώνων γίνονται χημειο-ηλεκτρο-μαγνητικά. Όσο λοιπόν ικανότερος είναι ένας εγκέφαλος στην επεξεργασία αυτής της διεργασίας, αυτού του μηχανισμού, τόσο φωτεινότερος λογίζεται.

Το ίδιο το φως ωστόσο δεν είναι διαφανές. Η σε συμπυκνωμένη μορφή, εκπομπή φωτός, δίνει βέβαια την αίσθηση του λευκού, ή του χρυσίζοντος, αλλά στην ουσία το λευκό από μόνο του έχει διάφορες τάξεις ποιότητας.

Το λευκότερο λευκό πλησιάζει πολύ το **Γαλάζιο**.

(Γαλάζιο πρόσθετο χρησιμοποιείται για την επίτευξη, απαστράπτοντος λευκού.)

Ωστε οι μνημένοι Βασιλείς φέρουν αυτοδίκαια το ιδίωμα και την προσωυμία **Γαλαζοαίματος**. Αυτά τα αρχικά δεδομένα βεβαίως ίσχυαν για τους μνημένους βασιλείς μιάς εποχής, που δεν είχαν καμιά εξουσία και κανέναν “υπήκοο λαό.”

Σήμερα από τους Ευρωπαίους βασιλείς, η βασιλική **ράβδος** παραδίδεται σαν **σκυτάλη**.

Και για να αποδοθεί έστω μια ετεροχρονισμένη απάντηση στον αυτοαναιρούμενο Κλήμη, σχετικά με τον χλευασμό του Θεόπομπου, ως **εύγενές ιερείον** του Αριστομένη, υπενθυμίζεται το εξής που ο λαλίστατος εκκλησιαστικός Πατέρας, έκων ή άκων προσπερνάει ή δεν καταλαβαίνει.

**Οι εχθροί μας, είναι πλανημένοι φίλοι μας
Ηράκλειτος**

Για την ορθή κατανόηση της Ανάγκης του Ευργετικού Αποτελέσματος, μιάς σε **μετ-ουσίωση θυσίας Θεού**, έτσι όπως φτάνει σήμερα μέσα από την αχλύ του παρελθόντος, υπεραρκετή θα ήταν η ενατένιση της θυσίας του σύγχρονου Θεού.

Ο σύγχρονος Θεός, μέσα από το περιοδικό, σε ετήσιο κύκλο εορταζόμενο **Θείον Πάθος** αναγνωρίζεται ως η μεγαλύτερη ανρωποθυσία όλων των αιώνων.

Ο Υπέρτατος Θεός, στέλνει σε εκούσια Θυσία τον Μονογενή του Υιό, έτσι ώστε δια μέσου της ζωηφόρας Μετάληψης με το Αίμα και το Σώμα του θνήσκοντος Θεού, μια έτοιμη προσφορά Σωτηρίας, να γίνεται αιρετή και αλώσιμη.

Ο 'αεί 'εσθιόμενος και ούδέποτε δαπανώμενος Σωτήρας, δείχνει καθαρά ποιο ήταν το αρχικό Αίτιο, μιάς θολής σήμερα πρακτικής που απέβλεπε μέσω της ζωοποίησης των οστών με θυσιαστικό Αίμα, στην Σωτηρία του Σύμπαντος Κόσμου.

{Ζωοποίηση των οστών γίνεται με την αναφερθείσα σύμπραξη του Χώρου και του Εαρινού Χρόνου. Ο Σταυρός υψώνεται την Άνοιξη, όταν όλα ανορθώνονται, στον Κρανίου Τόπο, εκεί δηλ. που είναι θαμμένο το κρανίο του Αδάμ, όπου το Αίμα καθώς ρέει το ζωοποιεί, και έτσι "οι αμαρτίες" του Κόσμου εξαγοράζονται, από την Αυγινή στιγμή της Δημιουργίας.

Εκεί που ο σύγχρονος Θεός τότε και μόνον αναγορεύεται **Βασιλεύς**, τον Χρόνο που επιτυγχάνει την διάσπαση των τριών κοσμικών επιπέδων. Του Υπόγειου – Άδης, του Γήινου – Κόσμος, και του Υπέργαιου – Ουρανόσ, }

Η ανάλυση του θρησκευτικού λόγου έχει πρόσθετες δυσκολίες και έκφρασης και κατανόησης.

Μ' αυτές τις ακροθιγείς προϋποθέσεις η πιθανή **θεία παλλίρροια της Ιθώμης, η φωτεινή, η γαλάζια**, ίσως να ζωηρεύει την ωφελμιστική Εικόνα, που προξένησε ο μεγάλος Αριστομένης. Από την άλλη, το **εύγενές ιερείον Θεόπομπος** και οι τριακόσιοι, διεκδικούν το δικό τους μέρισμα.

Ο Φρίξος και οι απόγονοί του, ωφελούν την ανθρώπινη κοινότητα με όμοιο τρόπο.

Από την κορυφή του Λαφύστιου, μια ευεργετική **παλλίρροια του θερμού εις τό ψυχρόν έξω**, καλύπτει όλη την Χώρα των Μινυών, και περιοχές ακόμη ευρύτερες.

Μια παλλίρροια, που μόνον μυημένοι και άρα Γαλαζοαίματοι Βασιλείς είχαν και έδιναν.

"βασιλικόν τό εύ ποιείν" λέει κάπου ο Ασκραίος που νίκησε τον Όμηρο στην Ποίηση.

(Οι Πορτογάλλοι στα νησιά Μαλμπόα, μόλις στα 1910 κατάφεραν να σταματήσουν αυτό το "βάρβαρο" έθιμο, παρ' όλο που οι θυσιαζόμενοι ανήκαν σε ξεχωριστές οικογένειες, που αναπαράγονταν γι αυτό ακριβώς τον σκοπό, και έχαιραν μιας πολύ υψηλής εκτίμησης από την Κοινότητα, αφού περισσότερο ήσαν, παρά εθεωρούντο πρόσωπα Ιερά.)

Στάθης Βαλλάς
Vallas.stathis@gmail.com
210-4519728